

R: De ce au fugit?

Ca să nu-i mobilizeze. Au venit nemții, au venit și ungurii. S-au cărat toți. Și a rămas tata și cu vila și cu oamenii ce au lucrat acolo. Dar capetele s-au cărat și s-au dus în Moldova. Până la urmă tata a fost și șeful de gară. Când s-au mai liniștit lucrurile câte unul, câte unul au mai venit înapoi. Oamenii din sat, dacă știai altă limbă acolo în sat, te linșau, te omorau. Tata a știut germană, maghiară, sârbo-croată.

R: Și mama?

Numai germană. Încet, încet o mai învățat și ea. Când s-o terminat războiul o trebuit să ne cărăm de acolo din sat că au venit cu furcile de fier să-l omoare. Au vrut să-l ducă în Siberia, moșiereasa l-a apărut. Ea trăia la București, la Craiova. Ea l-a salvat că rămânea mama cu patru copii. Cât o fost moșia o fost bine. Am avut locuință mare cu nu știu câte camere, curte, păsări 100, porc și de toate ce erau ale noastre. Belșug era foarte mare. Aștia au început să vină înapoi, într-o noapte am plecat spre Corabia, spre o comună ce îi spune Grădini. Acolo tot la o moșie. Când s-au retras armatele germane, tata era șef de gară, ne-am împachetat boarfele și ultimul tren ce venea dinspre Corabia ca să meargă spre Slatina, ultimul tren cu care armata germană s-a retras și a vrut cu ultimul tren să ne ducem în Germania. Dar era un ofițer neamț și-l scutură: "Ce-i aici?" Păi așteptăm trenul să mergem în Germania. Bineînțeles că ăla imediat l-o pus la punct și l-o scuturat și l-o luat: Ești nebun, vrei să-ți omori familia, soția și patru copii? Sigur trenul o mers până la Slatina, acolo o dat podul în aer. Atunci noaptea am plecat, ne-am dus în comuna Grădini, n-am stat prea mult, nu era nu știu ce și de acolo am venit în Caracal. Înainte de Caracal am fost într-o comună la 7 km care-i spune Liiceni și acolo era o moșie. Moșierul era un om binefăcut, venise din Rusia și și-adusese cai rusești și tot felul de hangarale adusese din Rusia. Așa e când e război, fiecare adună ce poate. N-am stat prea mult nici acolo. Boierul n-avea soție, avea guvernanta. Moșia era destul de mare, era o casă ce fusese casă boierească, în capăt e o insulă înconjurată de un lac și acolo am stat în casa aceea. Și odată era Paști și era așa cald, timp frumos, loc cu broaște. De acolo am mers în Caracal și acolo în Caracal sunt ănmormântați mama, tata, fratele mai mare și cumnata mea. Bineînțeles că am mai fost noi între Caracal și Slatina, este un depozit de fermentare a tutunului ce există și acuma. De acolo am mers în Caracal și acolo am rămas. Este un parc destul de mare și frumos și acolo am locuit. După ce s-a terminat cu parcul, între timp, s-a căsătorit fratele meu mai mare. Frate-meu a cumpărat o casă, era casa unde s-a născut Iancu Jianu, acolo s-au născut copiii lui frate-meu. Frate-meu a cumpărat o altă casă, o avut doi copii, fiu-său a făcut agronomia la Craiova și o hărțănit atâta până o căzut mort, fiica este la Petroșani. Fratele meu mai mare s-a căsătorit cu o cetățeană de la Caracal și tatăl ei primise autorizație să țină debit (monopol) de tutun. Au avut tutungerie, s-au ocupat cu cărți. La școală n-am fost că când aici, când acolo. Bunicul meu celebrul P.M. n-o fost întreg la cap, că am aici de la unchiul ăsta trei copii, toți sunt în Timișoara, bineînțeles că nu numai eu am îmbătrânit, și ei sunt bătrâni. Unul este dr. M.P.- medic ortoped, verișoara a lucrat la muncă și salarii, n-a făcut facultate și ăla mai mic e inginer constructor la CFR, are 68 de ani.

R: Ați spus că sunteți gugulancă de origine austriacă.

Da, că ăștia au fost gugulani veritabili.

R: Ce erau gugulanii?

Țăranii din Banat. Tata lui bunică-meu pe vremuri era guvernator de Banat, la verișoara era fotografia lui străbunicu.